Ч. 180. Второк 12 (25) серпня 1903. Рік XIII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостввах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

(До ситуациї на Угорщині. — Значінє гостини короля Едварда у Відни. — Спокійнїйші погляди на ситуацию на Балканї. — Вісти з Македониї. — Чутка про грецко-турецкий союз. — Смерть льорда Сельсберіґо).

В ситуациї на Угорщинї нема ще доси нїякої зміни. То лиш річ певна, що як з одної сторони всї полїтики, котрих Цїсар доси покликував до себе, кладуть вагу на деякі більші концесиї, то корона мабуть рішучо противна концесиям в справі язиковій і Цїсар, як кажуть, зазначив вже на перших авдиенциях, що справа язикова має не лиш войскове, але й полїтичне значінє і треба також мати взгляд на відносини австрийскі. В наслїдок сеї заяви цїсарскої полїтичні круги угорскі дуже поспускали носи і стратили надію. Мабуть в звязи з сим стоїть і трудність вишуканя особи, котра хотїла би станути на чолї нового кабінету. Нинї вже єсть певна річ, що ґр. Чакі не возьме нїякої участи в новім кабінетї і що місия утвореня нового кабінету буде ще найскорше повірена дотеперішному президентови палати послів ґр. Апонїю. Головна роля в тім кабінетї припала би дрови Векерльови і ґр. Стефанови Тіші.

Polit. Corr. приписує гостинї анґлїйского короля у Відни велике значінє і каже: Оба монархи годять ся в тім, щоби удержати мир в Европі, а стрічу монархів, яка тепер має ся відбути у Відни, можна уважати за нову поруку бережения европейского мира. — Опісля переходить Poll. Corr. на відносини на Балканї і каже так:

Можна бути переконаним, що виміна гадок обох монархів о положеню в Туреччинї відбуде ся при спільнім їх змаганю зовсім гармонїйно. Подія, викликана убитєм консуля Ростковского, викликала що правда занепокоєнє в неодних кругах. Але треба признати, що поступованє Росиї по тім, що стало ся, єсть зовсїм оправдане. Головну точку опори подає в сїм напрямі без сумнїву миролюбивість царя Николая II. Єсть оправдана надія, що й дальше не буде вести ся нїяка, оперта на своїх окремих інтересах полїтика, длятого не буде порушений той момент, котрий нарушив би всї жизненні основи анґлїйскої полїтики: загроженє дотеперішному станови на европейскім всходї. Треба пожежу зльокалїзувати і здушити. Австро-Угорщина і Росия, обі на Балканї найбільше інтересовані держави, мають в теперішнїй порі довірє держав, що будуть дїлати в успішнім дусї і в повній згоді, а з другої треба сподївати ся, що і Туреччина все зробить, щоби в бажанім дусї поступити наперед та що при тім увзглядне по можности момент гуманности. Але розумів ся, що і єї акциї треба дати відповідне місце. Отже мимо всяких приключок треба уважати загроженє загального мира за зовсїм неімовірне.

Та й в Берлинї дивлять ся на ситуацию на всходї зовсїм спокійнїйше, як би то по звістних подіях могло здавати ся. Nat. Ztg. каже: Положеня на всходї не уважають тут за непокояче. То, що називають ультіматум, котре нїби то Росия мала поставити Туреччинї, то лиш просте завізванє, на котре Туреччина повинна згодити ся і згодить ся. Отже о скілько в гру входять великі держави, то положеня на всходї не можна нїяк назвати грізним. Але треба числити ся з поступованєм македоньского комітету і з тим заворушенєм, яке настало в Сербії і Болгариї.

З Константинополя доносять, що в Кірджіліло в Македониї вибухли нові розрухи і з Адриянополя вислано туди два відділи войска. Кажуть, що відділи ворохобників в тім санджаку зорґанїзовані з того населеня, котре виеміґрувало було до Болгариї. В монастирскім вілєтї сконсиґновано чотири дивізиї турецкого войска.

З Льондону наспіла якась не конче імовірна вість, що до Константинополя приїхали були сими днями три грецкі офіцири, в тій цїли, щоби тут заключити з Туреччиною якусь тайну згоду, після котрої Грецfolия мала би Туреччинї помагати підчас війни, а Туреччина знов мала би признати Грециї Крету.

В Льондонї помер минувшої суботи славний анґлїйский полїтик і муж державний

ДЗВІН.

(З россійского — Леоніда Андреева).

I.

В то жарке та злощасне лїто горіло всьо. Горіли цїлі міста, села й хутори; лїси і поля вже не були для них охороною: покірно займав ся сам безпомічний лїс і червоною скатертю розстеляв ся огонь по висохлих лугах. В день ховало ся в їдкім диму багряне, темнаве сонце, а ночами в ріжних кінцях неба палахкотїла мовчазна луна, колихала ся в німім фантастичнім танци і дивні, сумні тїни від людий та дерев повзали по земли, як невидані гади. Собаки перестали привітливо брехати, закликаючи здалека подорожного та обіцюючи єму захист і ласку, а протяжно і жалібно вили або похмуро мовчали, сховавши ся в нору. І люди, як собаки, глядїли оден на другого злючими та наляканими очима і голосно говорили про підпали й тайних паліїв. В однім глухім селї убили діда, котрий не міг сказати, куди йде, а потім баби плакали над убитим і жалували єго сиву бороду, що злїпила ся від темної крови.

В то жарке та злощасне лїто я жив в домі одного поміщика, де було богато старих і молодих женщин. В день ми працювали, говорили і мало думали про пожежі, та коли настала ніч, нас збирав ляк. Властитель майна виїзджав часто до міста; тодї ми не спали по цїлих ночах і з жахом обходили обійстє, глядаючи палія. Ми тулили ся одно до другого і говорили шепотом, а ніч була мовчазна, і темними, дивовижними масами піднимали ся будинки. Они видавали ся нам незнакомими, немов дожидали огня і вже готовились до него. Раз в шпарі стїни, перед нами блиснуло щось ясного. То було небо, а ми думали, що огонь, і женщини з криком кинули ся до мене, тодї ще майже хлопчини, просячи охорони.

А я сам від переляку перестав віддихати і не міг ворухнути ся з місця.

Иноді в глубоку ніч я вставав з горячої, порозкиданої постелї і вилазив крізь вікно в сад. То був старий, велично-понурий сад, що на найсильнїйшу бурю відповідав лише здержливим гомоном; довкола було темно і мертвецки тихо, як на днї пропасти, а верхом ішов неясний шорох і шум, похожий на далеку, поважну розмову. Ховаючи ся перед кимсь, що по пятах скрадав ся за мною і заглядав через плечі, я пробирав ся на другий конець саду, де на високім окопі стояв пліт, а за плотом далеко на діл розбігали ся поля, лїси і вкриті мракою хутори. Високі, мрачно-мовчаливі липи розступали ся передо мною і межи їх грубими, чорними стовбурами, в розпалинах плота, в прогалинах між листєм я бачив щось страшного і незвичайного, від чого непокоїлось мое серце, а ноги прошибла дрібна дрож. Я бачив небо, та не темне, спокійне небо ночий, а рожеве, яке не буває нїколи нї в день нї в ночи. Могутні липи стояли поважно і мовчаливо і як люди чогось дожидали, а небо рожевіло неприродно, і багряними судорогами пробігали по небі зловіщі відблиски горіючої долом землї. Поволи спливали і клубили ся до гори стовпи, і в тім, що они були такі мовчазні, коли долом всьо скреготало, такі повільні і величаві, коли долом всьо метушилось — була загадка і та страшна неприродність, як і в рожевій закрасцї неба.

Немов отямившись, високі липи всї нараз починали переговорювати ся вершинами і так само нагло замовкали, на довго застигаючи в похмурім дожиданю. Робило ся тихо, як на днї пропасти. Далеко за собою я чув насторожений дім, повний наполоханих людий, довкола мене опасливо товпили ся липи, а попереду мовчазно колихало ся червоно-рожеве небо, яке не буває нї днем нї ночию.

І від того, що бачив єго не цїле, а тільки в пригалинах між деревами, менї робило ся ще страшнїйше і незрозумілїйше.

II.

Була ніч і я дрімав неспокійно, коли в мое ухо війшов тупий і уривчастий звук, немов

Льорд Сельсбері на хоробу серця, прискорену ще якоюсь хоробою нирок. Сельсбері родив ся 1830 р. Від 1866 р. був анґлїйским міністром для Индий. Опісля обняв теку справ заграничних і разом з Дізраелїм репрезентував Анґлїю на берлиньскім конґресї 1878 р. Пізнїйше був він президентом анґлїйского кабінету.

Новинки.

Львів дня 24-го серпня 1903.

— Є. Е. п. Намістник гр. Андрей Потоцкий виїхав вчера в околицї Комарна, аби оглянути місця, де відбудуть ся маневри кінноти, на котрі — як звістно — прибуде Є. В. Цїсар. П. Намістник поверне нинї вечером до Львова.

— Надане презенти. Ц. к. Намістництво надало презенту на опорожнену греко-кат. парохію в Бандрові о. Юліянови Пеґребецкому, дотеперішному гр. кат. пароxови в Токарни.

— Вписи до низших кляс львівских шкіл середних і всякі іспити учеників до тих кляс як і до шкіл вправ при учительских семинариях у Львові відложила ц. к. краєва рада шкільна н е д о 14 в е р е с н я, як первістно донесено, л и ш е д о 11 в е р е с н я.

— Ц. к. Дирекция учительскої семинариї в Самборі доносить, що поправки іспиту зрілости розпічнуть ся дня 22 вересня, а іспит кваліфікацийний дня 15 вересня. Подання о припущене до кваліфікацийного іспиту треба вносити до кінця серпня.

— Іспит зрілости в галицких семинариях учительских в лїтнім півроцї 1902/3 так представляє ся: До іспиту зголосило ся 383 публичних учеників і 117 екстернїстів, разом 500, дальше 166 публичних учениць, 66 учениць приватних семинарий і 286 екстернїсток, разом 518. Зложило іспит 273 публичних учеників і 19 екстернїстів, разом 292, дальше 147 публичних учениць, 56 учениць приватних семинарий і 88 екстернїсток, разом 291.

— Для відомости пресвитерів. З причини, що відновлене презвитерияльного дому ще не покінчене, ординация відбуде ся допевра в днях 13, 20 і 21 вересня. Ординанди мають з'їхати ся дня 7-го вересня, в понедїлок і того-ж дня вечером зачнуть реколекциї.

— З Порохника доносять: Стипендиї з фонду Веесьв. о. дра Івана Гробельского, крилошанина в Станиславові, котрими завідує товариство „Просьвіта“, дістали сего курсу шкільного ученики порохницкої народної школи: Никола Шуплай і Мария Гробельска.

— Пятнистий тиф в Галичинї. В часї від 5 до 17 с. м. стверджено отсї нові случаї пятнистого тифу: в повітї Богородчани (Кричка) 1, в пов. Дрогобич (Східниця) 4, в пов. Городенка (Топорівцї) 1, в пов. Мілець (Горохове) 1, в пов. Мостиска (Чижевичі) 1. в Переворску 1, в пов. Стрий (Хітар) 1, в пов. Золочів (Ожидів) 1; разом 13 случаїв.

— В Рогатинї дня 30 н. ст. серпня (недїля) с. р. устроює комітет зложений з місцевих пань вечер з танцями в льокали рускої бурси. Можливий дохід призначений на добродїйні цїли. Запрошення вислані, а хто не одержав би запрошеня, зволить уважати отсю оповістку за запрошене.

— Тов. „Сокіл“ в Дорогошеві повіта жовківского засновано яко пожарну філїю „Сокола“ у Львові. Статут вже затверджений.

— Прогульку „Сокола“ в Чорногору відречено по причинї непевної погоди, о чім всїх зголосивших ся повідомлено листовно або телеґрафічно. Новий речинець прогульки буде знов оголошений пізнїйше.

— Видїл філїї тов. „Просьвіта“ в Камінцї струм. основує з початком сего шкільного року „Селяньску Бурсу“, в котрій найдуть поміщене ученики III. кляси школи народної в цїли підготовлення їх до шкіл середних. Питомцї будуть мати в бурсї удержане, догляд і опіку за умірковною доплатою, а в цїли їх принятя до бурси мають предложити: 1) Посьвідчене уряду парохіяльного стверджаюче, що кандидат не переступив 10 го року житя і 2) послїдне свідоцтво шкільне з поступом що-найменше добрим. Кождий кандидат має виказати ся відповідною скількостию біля і одїжи, а родичі єго зобовязані: а) вступити в члени тов-а „Просьвіти“, б) предложити декларацию, кілько з'обовязують ся платити кождого місяця з гори в натуралїях і грішми, в) зложити пізнїйше означити ся маючу квоту на пране біля і на інвентар. Подання з відповідними прилогами належить вносити устно або письменно найдальше до 28 с. м. на руки члена видїлу п. Юліяна Федусевича ц. к. ад'юнкта судового в Камінцї стр., котрий удїлить близших інформаций і вказівок.

— Снїги упали в ночи з дня 19 на 20 с. м. в цїлих Татрах і покрили землю місцями на чверть метра. В наслїдок того в татраньских околицях дуже постуденїло.

— Дефравдация банкова в Кракові, о котрій ми писали онигди, показує ся значно більшою, бо здефравдована сума в „Товаристві кредитовім ремісников і промисловців“ виносить не 30.000 К, як первістно думано, але 353.000 К, коли не більше. Виновника дефравдациї, начальника канцеляриї Максимілїяна Міллера вже увязнено а трех єго спільників: книгаря на двірци зелїзничім Стефана Кавку, єго брата Северина Кавку (касиєра товариства трамваєвого) і Міллерового шурина Станїслава Казиміра Барка, збанкрутованого купця краківского. В мешканю Барка знайшла полїция богато компромітуючих листів і документів. Як показує ся, дефравдациї тягнули ся вже від сїмох лїт, а були ведені так зручно, що не відкрив їх при сконтрах анї фаховий бухгальтер анї люстратор зі Львова. Начальник канцеляриї Міллер був одинким в своїм бюрї фаховим чоловіком і тїшив ся незвичайним довірєм і невдовзї мав стати директором - референтом товариства. Нїхто не догадував ся, що він від довшого часу обкрадав касу. Дефравдация викрила ся вкінци в такий спосіб: В пятницю 14 с. м. Міллер виїхав до Закопаного і припоручив Стефанови Кавцї підняти 3.000 К на книжочку вкладкову виставлену на видумане імя „Ґродиньскі“. Каса виплатила. Але що директор Ґузїковский нотував собі всї вкладки, а тої суми 3.000 К в своїм списї не знайшов, то почав доходити справи і дійшов, що Міллер зложив на тоту книжочку 3 К, відтак дописав три зера і так Стефан Кавка підняв 3.000 замість 3 К. Той Кавка, довідавши ся, що в товаристві вже підозрівають Міллера о дефравдациї, виїхав чим скорше до Закопаного до Міллера. Колиж Міллер дістан там телеґраму від дирекциї, щоби „в справі бюрoвій сейчас приїздив до Кракова“, виїхав туда враз із Кавкою. На двірци в Подґуржу увязнено їх в поїздї. Відтак увазнено Северина Кавку, котрий на просьбу Міллера одержану від него книжочку вкладкову на 6.000 корон (зложено лише 6 корон, а три зера дописано) переписав на назвища трех кондукторів трамваю по 2000 К, щоби так лекше було суму 6000 К вибрати з каси. Четвертий арештований Барко, що перед роком мав склеп у Кракові, збанкротував і щез із Кракова, а недавно повернув і виплатив свої зобовязаня при помочи Міллера, розуміє ся грішми здефравдованими. Говорять, що є ще богато инших співвинних дефравданта Міллера. Міллер признав ся до спроневірень і обманьств і предложив спис здефравдованих гроший на суму 353.000 корон. Каже, що зруйнував єго шурин Барко. Дефравдував для него, платив 15.000 К премії

з під землї, війшов і застиг в мозку, як круглий камінь. За ним втиснув ся другий, такий же короткий і важкий, і в голові зробило ся важко і болїсно, немов густими каплями падало на неї розтоплене олово. Каплї сверлували і перепалювали мозок; їх ставало все більше і скоро густим дощем уривчастих, нахальних звуків наповнили мою голову.

— Бам! Бам! Бам! — здалека викидав хтось високий, сильний і нетерпеливий.

Я відкрив очи і сейчас зрозумів, що се дзвін бє на ґвалт і що горить найблизше село — Слободище. В комнатї було темно і вікно зачинене, але від страшного поклику она вся, з меблями, образами і цьвітами немов війшла на улицю і не чуло ся нї стїн, нї повали.

Не тямлю, як я одїв ся, і не знаю, чому я побіг один а не з людьми. Або они мене забули, або я не згадав про їх єствоване. Дзвін бив уперто і глухо, немов не з прозорого воздуха падали звуки, а викидала їх безмірна скиба землї, і я побіг.

В рожевім сяєві неба померкли над головою звїзди, в садї було дивно ясно, як не буває нї в день, нї в розкішну місячну ніч, а коли я підбігав до плота, крізь деревну прогалину глянуло на мене щось ярко-червоного, бурливого, що метушилось очайдушно. Високі липи, неначе обризкані кровю, трепетали круглими листями і боязливо завертали єго назад, але їх голосу не було чути за короткими та сильними ударами розхитаного дзвона. Тепер звуки були ясні та точні і летїли з шаленою швидкостию, як рій розжареного каміня. Они не кружили у воздусї, як голуби тихого вечірнього дзвона, они не розпливали ся в нїм пестливою филею торжественного благовіста — они летїли прямо, як грізні вістуни лихої години, котрим нїколи оглянути ся назад і очи розширені від жаху.

— Бам! Бам! Бам! — летїли они з неповздержною нахальностию і сильні перегонювали слабих і всї разом впивали ся в землю і пронизували небо.

Так само, як они, біг і я по великій оранинї, що тускло миготїла кровавими відблисками, як луска величезної чорної потвори. Над моєю головою, на страшній висоті, несли ся поодинокі яркі іскри, а попереду в селї був страшний пожар, де в однїм кострі гинуть доми, зьвірята і люди. Там за химерною лїнією чорних дерев, то круглих, то острих, як списи, піднимала ся осліпляюча полумінь, згинала гордовито шию, як сполошений кінь, плигала, викидала із себе в чорне небо огняні клаптики і хиже нагинала ся долів за новою добичею. В моїх ушах шуміло від швидкого бігу, серце било ся бистро та голосно і перегонювало єго удари, прямо в голову і груди били мене бездадні звуки великого дзвона. І було в них тільки розпуки, неначеб се гомонїв не мідяний дзвін, але в передсмертних судорогах било ся серце самої многострадальної землї.

— Бам! Бам! Бам! — викидало із себе розпечене пожарище і годї було повірити, що ті безнадїйні крики видає церковна дзвіниця, така мала і тонка, така спокійна і тиха, як дївчина в рожевім платю.

Я падав, опираючись руками о груди сухої землї і оно розсипало ся під моїми руками; я піднимав ся і знова біг, а менї на зустріч біг огонь і поклики дзвона. Вже було чути, як тріщить дерево, пожиране огнем і ріжноголосий людский крик з різкими нотами розпуки і страху. І коли стихав гадючий шипіт огня, виразно виділяв ся протяжний стогін: то вили баби і ревіла в безмірнім страху худоба.

Болото зупинило мене. Широке, заросле болото, що тягнуло ся на право і на лїво. Я війшов в воду по колїна, потім по груди, але болото втягало мене і я вернув ся на берег. Напротив, зовсім близько, бушував огонь і викидав в небо тучі золотистих іскор, похожих на огняне листє ґіґантичного дерева; в чорних рамках очерету та осоки огняними блискучими зеркалами піднимала ся болотна вода — і дзвін кликав розпучливо, в смертельній муцї:

— Иди! Иди-ж!

III.

Я кидав ся по березї і позаду мене кидала ся моя чорна тїнь, а коли я нагинав ся до води, пробуючи дна, на мене з чорної пропасти глядїло марево огненного чоловіка, з викривленим лицем, з розхрістаним волосєм, немов якоюсь силою піднятим до гори і я не міг пізнати самого себе.

— Що се, Господи? — благав я, простягаючи руки.

І дзвін кликав. Вже не молив, а кричав, як чоловік, стогнав і задихав ся. Звуки стратили свою правильність і копичились одні з другими, швидко, без відзвука, умираючи, ро-

річно за обезпечене его на житє в кількох товариствах на квоту 360.000 К, надіючись, що по его смерти тою асекурациєю покрие дефіцит в товаристві.

— **Огонь.** В Бориславі згоріли оногди два нафтові закопи чч. 3 і 15, причім один з робітників спалив ся на вуголь, а два робітники так тяжко попекли ся, що оди є з них помер того самого дня, а другий мучить ся в шпитали.

— **Самоубийство.** Галь в Австриї низшій доносять телеґрафічно, що в пятницю відобрав собі там житє через повішенє Николай Данкевич, капітан 19-го полку краєвої оборони зі Львова.

ТЕЛЕГРАМИ.

Париж 24 серпня. На основі вердикту судиїв присяжних засудив трибунал Тересу і Фридриха Гумбертів за обманьства на величезні розміри на 5 літ тяжкої вязниці і на грошеву кару по 100 франків; Романа Доріняк на 3 роки, а Еміля Доріняк на 2 роки звичайної вязниці.

Петербург 24 серпня. „Правит. Вістн." доносить, що султан розпорядив, щоби всї жадання Росиї були сповнені і внаслїдок того фльота вислана до Інаіди вернула назад до Севастополя.

Рим 24 серпня. Помер тут Менотті Ґарібальді внаслїдок запаленя кишок.

Константинополь 24 червня. 4 турецкі вояки побили італїяньского підданого занятого при тутешній аґенциї корабельній. Італїяньский амбасадор вручив Порті ноту з жаданєм укараня виноватих і заплаченя відшкодованя. Єму відповіли, що виноватих не зловлено.

Константинополь 24 червня. В Ілдіз-кіоску відбуває ся без перерви рада міністрів над теперішним положенєм.

Надіслане.

— **„Зарваницю"**, леґенди В. Щурата (друге виданє) можна купувати і замовляти лиш в „Книгарни Ставропигійскій" по 20 сот. за примірник (з почтовою пересилкою 25 сот.)

дячись і знов умираючи. І опять я нахилив ся до води і побіч свого образу я побачив другу огненну мару, високу, пряму і на превеликий мій жах, все ще подібну до чоловіка.

— Хто се? — крикнув я, оглядаючись. Біля мене стояв чоловік і глядів мовчки на пожар. Єго лице було блїде і мокре, а щоку покривала не засохла ще кров і блестїла, відбиваючи огонь. Одїтий був просто, по селяньски. Бути може, він вже находив ся тут, коли я прибіг, задержаний, як і я болотом; бути може, прийшов потім, але я не чув его приходу і не знав, хто він.

— Горить — сказав він, не відриваючи очий від пожару. В них відбивав ся огонь і они видавали ся більшими та скляннними.

— Хто ти? Звідки? — спитав я. — На тобі кров.

Довгими, худими пальцями доторкнув ся він щоки, подивив ся на них і знов почав глядїти на огонь.

— Горить — повторив він, на звертаючи на мене уваги. — Всьо горить.

— Ти знаєш, як туди перейти? — спитав я, відступаючи; я догадував ся, що се оден з божевільних, котрих богато породило то злощасне лїто.

— Горить! — відповів він. — Ого-го-го! Горить! — закричав і засьміяв ся, приязно глядячи на мене і похитуючи головою. Упрямий дзвін нагло замовк і голоснїйше затрiщала полумінь. Она підводила ся, як жива і довгими руками, немов знесилена, тягнула ся до дзвіницї, що замовкла. Тепер, осьвітлена, она видавала ся високою і замість рожевого мала на собі червоне платє. На верху темного отвору, де находили ся дзвони, показав ся несьмілий а спокійний огник, похожий на полумінь сьвічки і блїдим промінем відбив ся на їх мідяних боках. І знов затрепетав дзвін, посилаючи послідні, божевільно-розпучливі кроки і я знова шатнув ся по березї, а за мною метала ся моя чорна тінь.

— Я піду! Піду! — відповідав я комусь, що мене кликав. А високий чоловік спокійно сидів позаду мене, вхопив ся руками за колїна і грімко сьпівав, вторуючи дзвонови:

— Бам!.. Бам!... Бам!...

— Ти з глузди зсунув ся! — кричав я на него, а він сьпівав все грімкійше і веселїйше:

— Бам!... Бам!... Бам!...

— Мовчи! — просив я.

А він усьміхав ся і сьпівав, вихитуючи головою і в скляннних его очах розгорював огонь. Він був страшнїйший від пожару, той божевільний і я почав бічи здовж берега. Та ледви зробив кілька кроків, як поруч мене безшумно виросла его довга стать в розхрістаній сорочцї. Він біг мовчки, як і я, довгими, безвинними кроками і мовчки бігли по оранинї наші чорнї тїни.

В передсмертних муках задихав ся дзвін і кричав, як чоловік, котрий не дожидає вже помочи і для котрого нема вже надії. І мовчки бігли ми кудись в темряву, а поруч з нами насьмішливо плигали наші чорні тїни.

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1 мая 1903 після середно-европ. часу

посп. відходить	особ. відходить	Зі Львова
		День
	6·22	До Станиславова, Підвисокого, Потутор
	6·45	„ Лавочного, Мункача, Борислава
	6·30	„ Підволочиск, Одеси, Бродів, Гусятина
	6·43	„ Підволочиск з Підзамча
8·25		„ Кракова, Любачева, Орлова, Відня
	8·35	„ „ Відня, Хирова, Стружа
	9·05	„ Лавочного. Калуша, Борислава
	9·15	„ Янова
	9·25	„ *) Самбора, Хирова
	9·40	„ Белзця, Сокаля, Любачева
	10·35	„ Черновець, Делятина, Потутор
	10·40	„ Тернополя, Потутор
	1·14	„ Янова від $^{17}/_5$ до $^{13}/_9$ в неділї і сьвята
1·50		„ Підволочиск з гол. двірця
2·04		„ „ з Підзамча, Гусятина
	2·10	„ Брухович від $^{17}/_5$ до $^{13}/_9$ в неділї і сьвята
2·40		„ Іцкан, Гусятина, Керешмезе, Калуша
2·50		„ Кракова, Відня, Хабівки
	3·05	„ Стрия, Сколього лиш від $^{1}/_5$ до $^{30}/_9$
	3·15	„ Янова від $^{1}/_5$ до $^{30}/_9$
	3·25	„ Ряшева, Любачева
	3·30	„ Брухович від $^{15}/_5$ до $^{15}/_9$
	3·40	„ *) Самбора, Хирова
		Ніч
12·45	4·10	До Кракова, Відня, Берлина
2·51		„ Іцкан, Букарешту, Чорткова
	5·50	„ Брухович від $^{17}/_5$ до $^{18}/_9$
	6·05	„ Станиславова, Жидачева
	6·15	„ Кракова, Відня, Берна, Хирова а Орлова від $^{1}/_5$ до $^{30}/_9$
	6·30	„ Янова від $^{17}/_5$ до $^{13}/_9$ в будні дни
	6·40	„ Лавочного, Мункача, Хирова, Калуша
	7·10	„ Сокаля, Рави рускої
	8·14	„ Брухович від $^{17}/_5$ до $^{13}/_9$ в неділї і сьвята
	9·20	„ Підволочиск з Підзамча, Бродів
	7·20	„ Перемишля від $^{1}/_5$ до $^{18}/_9$, Хирова
	9·55	„ Янова від $^{17}/_5$ до $^{13}/_9$ в неділї і сьвята
	10·42	„ Іцкан, Чорткова, Залїщик, Делятина
	10·55	„ Кракова, Відня, Івонича
	11·—	„ Підволочиск, Бродів з гол. двірця
	11·24	„ „ з Підз., Грималова, Залїщик

посп. приходить	особ. приходить	До Львова
		День
	6·10	З Кракова
	6·20	„ Черновець, Іцкан, Станиславова
	6·50	„ Брухович від $^{17}/_5$ до $^{13}/_9$
	7·35	„ *) Самбора, Хирова
	7·40	„ Янова на гол. дворець
	7·45	„ Лавочного, Борислава, Калуша
	7·35	„ Підволочиск на Підзамче
	7·55	„ „ „ гол. дворець
8·10		„ Станиславова від $^{1}/_5$ до $^{30}/_9$
	8·15	„ Сокаля, Рави рускої
	8·55	„ Кракова, Відня, Орлова
	10·55	„ Ярослава, Любачева
	11·15	„ Станиславова, Потутор
	1·25	„ Янова на гол. дворець
1·30		„ Кракова, Відня
1·40		„ Іцкан, Станиславова, Чорткова, Залїщик
2·15		„ Підволочиск на Підзамче, Гусятина
	4·35	„ Стрия, Самбора, Борислава
2·30		„ Підволочиск на гол. дворець, Гусятина
	5·06	„ „ „ Підзамче
	5·30	„ „ „ гол. дворець
	5·55	„ Сокаля, Белзця, Любачева
	5·50	„ Кракова
	5·40	„ Черновець, Жидачева
	3·14	„ Брухович від $^{17}/_5$ до $^{13}/_9$ в неділї і сьвята
		Ніч
	8·04	З Брухович від $^{17}/_5$ до $^{13}/_9$ в неділї і сьвята
	10·—	„ *) Самбора, Сянока
12·20		„ Черновець, Залїщик, Делятина
2·31		„ Кракова, Відня, Орлова
	3·09	„ Тернополя, Грималова на Підзамче
	3·30	„ Тернополя, Грималова на гол. дворець
	6·20	„ Іцкан, Підвисокого, Ковови
	10·07	„ Янова від $^{17}/_5$ до $^{13}/_9$ в неділї і сьвята
	9·12	„ Брухович від $^{17}/_5$ до $^{13}/_9$ в неділї і сьвята
	8·25	„ Брухович від $^{15}/_5$ до $^{15}/_9$ в будні дні
8·40		„ Кракова, Відня, Любачева, Сянока
	9·25	„ Янова від $^{1}/_5$ до $^{30}/_9$
	9·50	„ Кракова, Відня, Пешту, Сянока
	9·20	„ Іцкан, Чорткова, Гусятина
	10·02	„ Підволочиск, Бродів, Копичинець на Підз.
	10·40	„ Лавочного, Калуша, Борислава
	11·50	„ *) Любінь вел. $^{15}/_5$—$^{15}/_9$ в неділї і сьвята

*) Важний з днем отвореня шляху Львів-Самбір.

ЗАМІТКА. Пора нічна від **6** г. вечером до **5** г **59** м. рано. Час середно-европейский від львівского о 36 мін В місті видають білети їзди: Аґенция Ст Соколовского в пасажи Гавсмана ч. 9 від 7 рано до 8 вечером, а білети звичайні і всякі инші, тарифи, ілюстровані провідники, розклади їзди і т. п. бюро інформацийне ц. к. зелїзниць державних (ул. Красїцких ч. 5 в подвірю, сходи II. двері ч. 52) в годинах урядових (від 8—3 а в сьвята від 9—12).

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

На всякий десяток кос даю одну косу і камень безплатно, то есть даром.

Довгота в центиметрах	65	70	75	80	85	90	95	100
за одну штуку з каменем Кор.	2·10	2·20	2·30	2·40	2·50	2·60	2·65	2·70
на 5-клгр. посилку іде штук	16	15	14	13	13	13	12	12

Карпатскі срібно-сталеві коси мають тонке як папірок, легке як перо полотно, котре тне як бритва найтвердшу (псянку), то есть гірску траву і збіже; що тілько попаде під неї, перстинає за одним замахом; на стопу тілько незначно зуживають ся і мозольну роботу хлібороба на половину лекшу роблять. Приятна, легка робота на поли справляє радість всякому хліборобови, тому всякий косить тілько карпатскими срібно-сталевими косами.

Серпи озубрені з англійскої сталї дуже добре жнуть збіже і легко перетинають, так, що не чути в руках. Поручаю Вам, милі Сестри, хто замовить 20 штук серпів, дістане 2 даром.

Ціна за одну штуку 30 кр., то є 60 сот.

На всяке замовлене треба прислати 2 корон задатку, без задатку не висилаєсь нікому. На жадане цінники даром оплачено, просить запамятати нашу адресу. З почтенем:

Александер Копач,

Струтин вижний, п. п. Долина коло Стрия.

Товариство взаїмного кредиту

„ДНІСТЕР"

стоваришене заресстроване з обмеженою порукою у Львові

ПОЗИЧКИ уділяє своїм членам на $5\frac{1}{2}$% і 1% додатку на кошти адміністрациї, за предложенєм документів виказуючих достаточну гіпотеку.

СПЛАТУ позичок розкладає догідно на рати до 10 літ. Сума позичок інтабульованих і за порукою 1,239.243 К.

ЧЛЕНОМ може бути тілько обезпечений тревало в „Дністрі" від огню.

УДІЛ членьский виносить 50 К, вписове 2 К. Число членів 2.391 з 2.501 уділами на 125.050 К.

ВКЛАДКИ щадничі приймає „ДНІСТЕР" і опроцентовує на 4% Сума вкладок на 1.256 книжочках 1,103.333 К.

ЧИСТИЙ ЗИСК розділяє ся частию на дивіденду для членів. частию на публичні добродійні цїли: на церкви, бурси, захоронки. школи і т. д. На ті цїли роздано дотепер з товариства кредитового 10.840 К.

ІНФОРМАЦИЇ в справах позичок уділяє Дирекция і аґенти.

Головна аґенция дневників

СТ. СОКОЛОВСКОГО

у Львові, пасаж Гавсмана ч. 9,

принимає пренумерату і оголошеня до всїх дневників краєвих і заграничних.

До „Народної Часописи" і „Ґазети Львівскої" може принимати оголошеня виключно лиш ся аґенция.

СТЕЛЛЯ найновійший інструмент сальоновий швайцарский, самограй, ноти металеві без ґачиків в ріжних величинах. Продає Соболевский годинникар у Львові, площа Марийска (готель францускийй).

З друкарнї В. Лозиньского — під зарядом В. І. Вебера. (Телефона число 569).